

Manşetlerden Gaipliğe

Bay-Bayan Kenan Çinili'nin Evrak-ı Metrukesi

Derleyen: Serdar Soydan

Başlamadan

Hatıralarımı anlatmaya başlamadan bazı noktaları aydınlatmak zaruretindeyim. Beni sayısız maceralara sürükleyen bu erkek elbisesini gösteriş olsun diye mi giydim?

Yoksa ben –bazılarının sandığı gibi– bir kız değilim de anormal bir mahlûk muyum?

Ufak bir ameliyat neticesinde kadınlık kutbundan erkeklığe atlayabilecek bir bünyem mi var? Gerçi yakın tanıdıklarım benim erkeklikle sırtımdaki elbiseden başka bir münasebetim bulunmadığını bilirler. Fakat beni şöyle böyle tanyanları dinlerseniz ben kadınlıkla da erkeklikle de alakası olmayan zavallıdan başka bir şey değilimdir.

Hakikat bu mu?

Hatıralarımı takip etmek zahmetine katlanacaklara bunun böyle olmadığını peşinen söylemeliyim.

Adımı ötede beride, gazete sayfalarında görenler arasında haklı olarak erkek elbisesi giymemi şöhrete kavuşmanın bir vasıtası olarak kullandığıma hükmedecekler de bulunabilir. Fakat kendilerini temin ederim ki bunu hiç de böyle hasis bir düşüncenin tesiriyle yapmış değilim.

Kadınlığını erkek elbisesi arkasında gizleyen birinde böyle bir ihtiras tasavvur olunabilir mi?

Ben kendimi bildiğim zaman sırtımda erkek elbisesi gördüm. Bunu bugüne kadar çıkaramadımsa inanmalıdır ki bu sadece alışkanlığımdan ileri gelmiştir.

Şayet şöhrete kavuşmaya yalnız bir erkek elbisesi kâfi gelseydi şöhret kavuşulması kolay bir hedef olmaz mıydı?

Bu hatıraları da şöhret için değil, genç kızlara bir ders ve çocuk velilerine de bir ibret olsun diye yazıyorum.

Henüz pek uzun bir tarihi olmayan hayatımdan aldığım tecrübeler beni şu kanaate ulaştırmıştır.

Her cins kendi kisvesi içinde bulunmalıdır. Kadın, kadın elbisesiyle erkek, erkek elbisesiyle dolaşmalıdır. Aksi takdirde anlaşamazlıkların, anlatamamazlıkların doğurduğu hadiseler kolaylıkla birer tehlike haline girebiliyor.

Aradan bu kadar zaman geçmiş olmasına rağmen başımdan geçen hadiseleri hatıratımı yazmak endişesiyle şöyle bir düşününce bazılarımda tüylerim diken diken oldu.

Siz hiçbir otel odasında ifrit gibi bir adamla yapayalnız buldunuz mu?

Tasavvur ediniz, bu adam size saldırmıştır. Erkek elbisesi altında saklı kadınlığınızın bir an için ortaya çıkması endişesiyle titreyerek cebinizde bulundurduğunuz tabancayı size saldıranın göğsüne dayamak mecburiyetinde kaldınız mı?

Kalmadıysa erkek elbisesi altında saklı kalmanın ne korkulu ne azaplı bir şey olduğunu bilemezsiniz.

Size âşık olan kadına, kadın olduğunuzu söyleyemediğiniz için çekilen ıstırabı biliyor musunuz?

Sırf erkek elbisesi içinde olduğunuz için kadınlık hislerinizi sevdiğiniz bir adama açamadığınızı, bu hislerinizi ebediyen kalbinize gömmek zaruretinde olduğunuzu hiç düşündünüz mü?

Geçen gün bana yeni tanıdığım bir erkek damdan düşercesine sorduğu bir soru ve verdiği bir cevapla bana bunun sırrını bir daha öğretti. Bu erkek bana şunu sordu.

“Demek siz kızsınız? Erkeklerle karşı bir istek duymaz mısınız?”

Bir an cevap veremedim, sonra “Niçin duymayayım?” dedim. “Kendimde bir anormallik hissetmiyorum ki.”

“Erkeklerin size mukabele edebilmeleri için evvela sırtınızdaki elbiseyi çıkarmanız lazım. Kadın elbisesi giyiniz.”

Bu erkek haklıdır. Fakat ne yapayım ki ben bu elbiseye ailemi bırakıp giderek başıma bin bir felaketi davet edecek kadar düşkün-

düm. Hislerimi içime gömecek fakat tavsiyeyi yerine getiremeyecektim ve kim bilir daha ne kadar da bu böyle sürüp gidecek.

Bugün tam yirmi altı yaşındayım. Bu zaman zarfında sırtımdan erkek elbisesini mektepte okuduğum zamanlarda giydiğim külot ve arkadan düğmeli göğüslük erkek elbisesi sayılmazsa ancak bir saat için çıkardım diyebilirim.

Maceralarımın enteresan olup olmadığını okuyucuların takdirine bırakıyorum. Yalnız şunu ilave edeyim ki, hatıralarımda belki size muhayyer-ül ukul* gelecek noktalar bulunacaktır. Ve bunların doğru olabileceğine bir an için olsun ihtimal veremeyeceksiniz. Sizi temin ederim, ben hatıralarımı yazarken katiyen işin hayal tarafına sapsam. Bunları her dakika ispat edebilecek bir haldeyim.

Bu arada şunu da söyleyelim, beni maceradan maceraya kadınlar sürükledi. Ve erkek elbisesi bana şu hakikati öğretti: Erkekler kadınları değil, kadınlar erkekleri baştan çıkarıyor.

Haber gazetesi idarehanesine gidip de ciddi olarak hayatımı yazmam teklifiyle karşılaştığım zaman biraz duraklamıştım. Hayatımla kim alakadar olabilirdi?

Hayatımdan bir gazete sayfasında bahse cüret etmek kendime süs vermek demek olmaz mıydı? Fakat benden istenecek hayatım değil maceralarım olduğunu idrak edince tereddüde mahal kalmadı. Bunların her biri bir gazete okuyucusunu heyecanla sarsacak şekilde zengin değişikliklerle doluydu. Sonra yine bunlar ya gençliğin ya sırtıma geçmiş bulduğum erkek elbisesinin genç bir kıza verdiği cesaretle bir hayli de kurnazlıkla yaşanılmış ve yaşatılmış maceralardı.

Kadınlara ilanı aşka başladığım zamanlar benim kendi cinslerinden biri olduğumu bilmedikleri için bu hareketimden garip bir zevk duyardım. Sonra bu aşk alakası ilerledikçe duyduğum zevk nedamete dönmüyor değildi. Ne yapayım ki hakikati söyleyemiyordum.

Böyle hareketlerden aldığım zevk zevklerin en tatlısıydı. Ve beni bir maceradan bir maceraya sürüklüyordu. Bunların her biri bir hikâyeydi. Hem öyle hikâyeler ki şöyle sathice ağızdan anlatılmışlarına muhatap olanların ağızları –tabiriyle– bir karış açık kalıyordu.

* Akıllara hayret veren, şaşırtıcı. (e.n.)

“Nasıl olur?”, “İmkânı mı var?”, “İnanamıyorum doğrusu!”, “Mübalağa!”, “Aylarca hatta senelerce nişanlı kaldığınız bir kız, sizin kız olduğunuzun farkına varamaz mı hiç?” gibi yarı hayret yarı itiraz yağmurlarına tutuluyordum.

Fakat bu itirazların maceraları parça parça anlatmaktan ileri geldiğini de bilmiyor değildim.

Şimdi umuyorum ki böyle itirazlarla karşılaşmayacak, sizi yalnızca hayretten hayrete sürükleyeceğim. Çünkü yaptıklarımın mümkün olduğu kadar gizli kalmış bir yerini bırakmamaya çalışacağım.

Klasik macera muharrirleri gibi ben de başımdan geçenlere ta çocukluğumdan başlayacağım. Böylelikle hakkımda vereceğiniz hükümlere sizi daha baştan hazırlamış olmaz mıyım?

Melekzat Ağabey!

Nasıl doğduğumu bilmiyorum. Sonradan öğrendiğime göre Çamlıca'da 1327* yılında doğmuşum ve bana ilk defa erkek elbisesini babam giydirmiş.

Çocukluğum hep bu elbise içinde ve oldukça tuhaf geçti. Kız çocuklardan hoşlanmaz, daima erkek çocuklarla düşer kalkar, onlarla oynar, kızların bebek ve misafirlik oyunlarına iltifat etmeyerek soluğu sapanla kuş vurmada, muharebe, atlama oyunlarında alırdım. Erkek arkadaşlarımın hepsi de beni kendilerinden sayarlar, benim kız olduğumu bilmezlerdi. Ata binmeye meraklıydım. Hele nişan atmaya, silah kullanmaya bayılırdım.

Mektebe başladım. Sonra Erenköy Lisesi'ne beni yatılı olarak verdiler. Erkek elbisesini bilmem yine bu mektepte bulunduğum sırada da çıkarmış sayılır mıyım? Saçlarımı keserdim. Ayağıma külot giyer, sırtıma erkeklerinki gibi arkadan düğmeli göğüslük geçirir, kravat bağlardım.

Yaramazdım. Durduğum yerde duramayacak kadar. Fakat çalışkan oluşum beni mazur gösterirdi. Mektep arkadaşlarım da beni

* Miladi takvime göre 1909 yılı. (e.n.)

kızdan çok erkeğe benzettikleri için daima “Melekzat Ağabey!” diye çağırırlardı.

Mektepten çıkıncaya kadar istikbalim hakkındaki düşüncelerim iyiydi. Doktor olacaktım. Anadolu’nun güzel ve cana yakın bir köşesine çekilerek hayatımı tıpkı bir erkek gibi kazanacak, mesut bir ömür sürecektim. Meğer bu isteğim ne kadar masum bir istekmiş ve ben hayatı ne kadar basit, ne kadar gürültüsüz görüyormuşum. Hiç aklıma getirmemişim ki bu masum isteğime engel olacak olan şey yine şu sırtımdaki erkek elbisesidir. Artık liseden çıkmıştım. Eve geldim. Büyük bir arzuyla istikbale gözlerimi diktim. Tıbbîye, senelerce çalışmalar, didinmeler ve nihayet doktorluk... Anadolu’nun sakin bir köşesi...

İşte ben bu hülyalar içinde yüzdüğüm günlerden birinde yine erkek elbiseleri giymiş ve sokağa çıkmaya hazırlanırken odama annem girdi.

“Melekzat, kızım,” dedi. “Artık mektepten çıktın. Fakat sırtından bu elbiseyi hâlâ çıkaramadın. Bundan sonra bu elbiseyle dolaşman doğru değil; çıkarmalısın bunları sırtından.”

Annem beni severdi. Çünkü onun bir dediğini iki yapmazdım. Fakat onun bu teklifini yerine getirmeme imkân göremiyordum.

“Ben,” dedim, “çıkaramam. Şimdiye kadar erkek elbisesi giydim. Kız elbisesi giymem imkânsız.”

Annem ses çıkarmadı. Fakat gün geçtikçe itirazlar duracak yerde körüklendi ve tahammül edilemez bir hal aldı. Çünkü bu sefer cephe tutan yalnız annem değil, bütün aile efradıydı.

Kendilerine son cevabı verdim: “Olamaz!”

İşte bu suretle ailemle aramda bir geçimsizlik başladı ve bu benim istikbal hakkındaki düşüncelerimin boş bir hayalden ibaret olduğunu gösterdi.

Bu vaziyet karşısında ailemle bir arada yaşamama imkân olmadığını anlayınca hayatımı kendim kazanmak ve kendi başıma yaşamak çarelerini aramaya başladım.